

Valentin Urfus: CÍSAŘ JOSEF I. nekorunovaný Habsburk na českém trůně, Praha, Libri 2004, 172 s

3. MLADÝ MUŽ, MLADÝ VLADAŘ, str. 24-40

Císař Josef I. Se narodil 26. července 1678, při křtu získal jména Josef Jakub Ignác Jan Antonín Eustach. Jeho otcem byl císař Leopold I. A matkou Leopoldova třetí žena Eleonora Magdalena Terezie.

Eleonora porodila celkem devět dětí. Mezi nimi již zmíněný Josef I. a druhý budoucí císař Karel VI.

Největším vlivem na výchovu budoucího císaře měli jeho učitelé. Byli to kníže Karel Theodor Otto ze Salmu, budoucí nejvyšší hofmistr na Josefově dvoře. Druhým vychovatelem byl Johann Jakob Wagner z Wagenfelsu. Kníže ze Salmu určil jako preceptora Františka Ferdinanda Rummela, který se později stal za Josefova vlivu vídeňským biskupem. Jeho výchova probíhala mimo vliv jezuitů, což bylo pro tuto dobu velmi nezvyklé.

Josef ovládal řadu jazyků, dovedl mluvit i psát latinsky, francouzsky, španělsky, italsky a maďarsky a samozřejmě německy a česky. Zajímavostí by mohlo být, že se Josef zajímal například i o základy stavitelství.

Co se týká povahových rysů, mnoho autorů se shodují, že byl Josef povahy energické lehce vznětlivé, což byl rozdíl od jeho otce, který měl sklony spíše k flegmatickosti. Josef byl blondatý, jeho oči byly modré a byl menší postavy.

Josef I. Zřejmě navštívil české země pouze dvakrát. Poprvé tomu bylo v roce 1679, kdy dvůr přechodně přesídlil do Prahy a později i do Pardubic, aby se vyhnul morové nákaze. Po druhé Josef zemí projížděl roku 1702 v rámci válečné operace. Obě tyto návštěvy byly ještě za vlády jeho otce. V době svého přímého panování české země již nenavštívil. Po dobu vlády trvale sídlil pouze ve Vídni.

Dne 9. prosince roku 1687 se stal Josef I. uherským králem, bylo mu 9 let. V 17. století byl skutečný územní rozsah uherského státu podstatně omezen. Jeho hlavní část, která nebyla dotčena tureckou expanzí, tvořila tzv. Horní země, tedy území dnešního Slovenska. Ve třetí třetině století, došlo ke zvratu ve válce s Turky. Rozpínavost osmanské říše byla zastavena a začala se pomalu rozpadat. Porážka Turků u Vídně v roce 1683 měla obrovský význam. Přispělo také ke hroucení povstání v Uhrách, které bylo reakcí na prosazování panovnického absolutismu. Odbojní stavové naopak hledali cestu ke smíru. Roku 1687 byla vítězně vybojovaná bitva u Moháče a téhož roku uherský sněm přijal změnu trůnního práva, byla uznána dědičnost uherského trůnu v habsburském rodě.

Jelikož v Čechách měl již panovnický absolutismus zajištěnou pozici, nebylo zapotřebí s korunovací spěchat, jako tomu bylo v Uhrách.

V mladém věku se Josef stal římským císařem, byl korunován 24. ledna 1690 v Augsburgu. Dne 24. února 1699 se Josef oženil. Nevěstou a císařovnou se stala o 5 let starší, Vilemína Amálie, dcera brušvicko-hannoverského vévody Jana Friedricha. Je dosti pravděpodobné, že za sňatkem stál kníže Salm, se kterým byla Vilemína v příbuzenském stavu. Manželství bylo ze začátku šťastné a měli několik dětí. Později však císařovna onemocněla a Josef začal hledat ženskou náklonost i u jiných dam. Že se nevyhýbal milostným dobrodružstvím ještě dříve, než se oženil, se shodují mnozí autoři. Dobové zprávy hovoří o tom, že při volbě svých partnerek nebyl zrovna vybíravý. Své zálety uskutečňoval i mimo dvorské a šlechtické kruhy. Zanechal prý i nelegitimní potomstvo, o jeho osudech se však nic bližšího nedovídáme. Nejvýznamnější jeho milenkou se stala dvorní dáma jeho matky Marie Anna (také někdy Mariana) Pálffyová, dcera hraběte Pálffyho. Mariana zaujala

postavení, na která vídeňský dvůr nebyl zvyklý. Jen Josefova brzká smrt zřejmě zabránila tomu, aby se Mariana nestala oficiální metresou. Ovšem po Josefově smrti, byla Mariana ve špatné situaci. Tento stav ji pomohl ustát český šlechtic František Karel Přehořovský z Kvasejovic, který ji pojal za manželku.

Josef I. zemřel 14. dubna 1711.